

Przemówienie
G. M. Malenkowa
na końcowym posiedzeniu
V sesji Rady Najwyższej ZSRR

Cena 20 gr.

Opłata pocztowa bieżąca Fyczałtem

EXPRESS

ILUSTROWANY

Nr 190 (2367) | WTOREK, 11 SIERPNI 1953 ROKU | ROK VIII.

Związek Radziecki potężnym czynnikiem utrzymania i utrwalenia pokoju

MOSKWA (PAP). W dniu 8 sierpnia odbyło się końcowe posiedzenie V sesji Rady Najwyższej ZSRR. Na posiedzeniu zabrał głos przewodniczący Rady Ministrów ZSRR, G. M. Malenkow, powitany huczną owacją. Poniżej podajemy w obszernym skrócie tekst jego przemówienia.

TOWARZYSZE DEPUTOWANI!

Projekt budżetu państwowego wniesiony przez Rząd do rozpatrzenia na obecnej sesji Rady Najwyższej ZSRR, zapewnia całkowicie finansowanie zadań w zakresie rozwoju gospodarki narodowej w 1953 r. — trzecim roku piątej pięcioletki, którego wykonanie będzie wielkim krokiem naprzód na drodze budowy społeczeństwa komunistycznego w naszym kraju.

Budżet państwowy odzwierciedla politykę Rządu Radzieckiego i naszej Partii, zmierzającą do rozwijania i nieustannego podnoszenia poziomu socjalistycznej gospodarki narodowej.

Spośród wszystkich dochodów budżetowych wynoszących 543 miliardy 357 milionów rubli, przeważająca część — 86 proc. wpływa z przemysłu, rolnictwa i innych gałęzi gospodarki narodowej. Z drugiej strony w wydatkach budżetowych największą pozycję stanowi finansowanie gospodarki narodowej.

W budżecie na rok 1953 preliniuje się na dalszy rozwój gospodarki narodowej 192,5 miliarda rubli, czyli przeszło 36 proc. wszystkich wydatków budżetowych, wobec 178,8 miliarda rubli w roku ub. Poza kredytami budżetowymi, zgodnie z planem gospodarki narodowej, na te same cele przeznaczają się blisko 98 miliardów rubli własnych środków przedsiębiorstw i organizacji gospodarczych, środków pochodzących z ich zysków i innych źródeł. W ten sposób na finansowanie gospodarki narodowej przeznaczają się łącznie w roku bież. przeszło 290 miliardów rubli wobec 265 miliardów rubli w roku 1952. Należy przy tym mieć na uwadze okoliczność, że w wyniku przeprowadzonej obniżki cen siła nabywcza rubla podniosła się, a zatem zakres

finansowania gospodarki narodowej zwiększa się realnie jeszcze bardziej.

Środki przeznaczone na rozwój gospodarki narodowej zapewniają nieprzerwany wzrost produkcji społecznej jako podstawy dalszego podnoszenia dobrobytu narodu i jeszcze większego wzmocnienia obronności naszego kraju.

Budżet państwowy odzwierciedla troskę państwa radzieckiego o nieustanne podnoszenie materialnego i kulturalnego poziomu życia mas pracujących.

Wydatki na oświatę, ochronę zdrowia, cele socjalno-kulturalne, na emerytury, jak również wypłaty dla ludności z tytułu pożyczek wnoszą w tym roku 139,5 miliarda rubli wobec 129,6 miliarda rubli w 1952 roku. Poza tym na rachunek budżetu dokonano wydatków na obniżenie państwowych cen detalicznych — dzięki czemu ludność zyskuje sumę ponad 46 miliardów rubli w stosunku rocznym — jak również na szereg innych celów związanych bezpośrednio z podniesieniem dobrobytu narodu.

W sumie ludność uzyskała na rachunek budżetu na rok bieżący 192 miliardy rubli, co stanowi przeszło 36 procent wszystkich wydatków budżetowych, wobec 147 miliardów rubli w roku ub. Jednocześnie ludzie pracy ze swych dochodów osobistych wpłacają do budżetu w postaci podatków i opłat jak również z tytułu subskrypcji pożyczki — 65 miliardów rubli, czyli o 21 miliardów rubli mniej niż w roku ubiegłym. W ten sposób w roku bież. robotnicy, kolchoźnicy, urzędnicy otrzymują z budżetu o 127 miliardów rubli więcej niż sami wpłacają do budżetu ze swoich dochodów osobistych; w roku 1952 ludność otrzymała z budżetu o 61 miliardów rubli więcej niż wpłacała. W budżecie państwowym preliniuje się wydatki na obronę w sumie 110,2 miliarda rubli. Suma ta stanowi 20,8 proc. całości wydatków budżetowych wobec 23,6 proc. w 1952 r.

Proponując kredyty we wspomnianej wysokości na obronę, Rząd wychodzi z założenia, że naszym obowiązkiem jest nieustannie doskonalić i wzmacniać radzieckie siły zbrojne, aby zagwarantować bezpieczeństwo naszej ojczyzny i być gotowym do zadania druzgocącego ciosu agresorowi, który by chciał zakłócić pokojowe życie narodów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich.

I. O niecierpiących zwłoki zadaniach w dziedzinie przemysłu i rolnictwa i o środkach dalszego podniesienia dobrobytu narodu

TOWARZYSZE!

Bilans gospodarczy pierwszego półrocza 1953 r., podobnie jak i bilanse minionych lat 1951 i 1952, dowodzi, że zadania pięcioletniego planu pięcioletniego wykonywane są przez nasz przemysł pomyślnie. Produkcja przemysłowa w roku 1953 będzie w przybliżeniu dwa i pół raza większa niż w przedwojennym 1940 r.

Wzrost produkcji przemysłowej i rozwój podstawowych gałęzi przemysłu ciężkiego charakteryzują następujące dane:

W roku 1953 produkcja stali wyniesie ponad 38 milionów ton, czyli przeszło dwa razy więcej niż w 1940 r.; węgla wydobydzie się przeszło 320 milionów ton, czyli o 93 proc. więcej niż w 1940 r.; ropy naftowej — przeszło 52 miliony ton, czyli prawie o 70 proc. więcej niż w 1940 r.; produkcja cementu wyniesie przeszło 16 milionów ton, czyli trzykrotnie więcej niż w r. 1940; produkcja energii elektrycznej wyniesie 133 miliardy kWh, czyli 2,8 raza więcej niż w 1940 r. Produkcja przemysłu chemicznego wzrosła w 1953 r. w porównaniu z rokiem 1940 trzykrotnie, a produkcja maszyn i urządzeń przemysłowych — wzrosła 3,8 raza.

Jeśli chodzi o produkcję artykułów konsumpcyjnych, to sprawa przedstawia się następująco:

W 1953 r. wyprodukuje się: tkanin bawełnianych — 5 miliardów 300 milionów metrów, czyli o 34 proc. więcej niż w 1940 r.; tkanin wełnianych — przeszło 200 milionów metrów, czyli w przybliżeniu o 70 proc. więcej niż w roku 1940; tkanin jedwabnych — przeszło 400 milionów metrów, czyli przeszło pięć razy więcej niż w 1940 r.; cukru — 3 miliony 600 tysięcy ton — czyli prawie o 70 proc. więcej niż w 1940 r.; masła — 400 tysięcy ton, co prawie o 80 proc. przekroczy przedwojenny poziom produkcji przemysłowej masła.

Dane te świadczą dobitnie o sukcesach osiągniętych przez nasz przemysł.

Jak wiadomo, partia rozpoczęła dzieło uprzemysłowienia kraju od rozwijania ciężkiego przemysłu — hutnictwa, przemysłu paliw i przemysłu energetycznego oraz rozwijania własnego przemysłu budowy maszyn. Bez tego nie można by było nawet mówić o zapewnieniu samodzielności naszej ojczyzny. Partia zdecydowanie i nieugięcie realizowała swą linię w walce przeciwko trockistom i prawicowym kapitulantom oraz zdrącom, którzy występowali przeciwko budowie ciężkiego przemysłu i domagali się przesunięcia kredytów z ciężkiego przemysłu do przemysłu lekkiego. Przyjęcie tych propozycji oznaczałoby zaprzeczenie naszej rewolucji i zgubę naszej ojczyzny, ponieważ okazałoby się bezbronią w obliczu otoczenia kapitalistycznego.

Obecnie kraj nasz posiada potężny, doskonały pod względem technicznym przemysł ciężki.

W ciągu 28 lat, które minęły od chwili XIV Zjazdu Partii, produkcja przemysłowa wzrosła 29 razy.

W porównaniu z poziomem roku 1924-25 produkujemy obecnie 21 razy więcej stali, 19 razy więcej węgla, 45 razy więcej energii elektrycznej. W szybszym jeszcze tempie wzrasta przemysł chemiczny i przemysł budowy maszyn, przy czym w większości chodzi tu o nowo stworzone gałęzi przemysłu.

Z chwilą, gdy zostało rozwiązane zadanie rozwijania w pierwszej kolejności przemysłu ciężkiego, zmienił się gruntownie stosunek wzajemny między przemysłem ciężkim i lekkim w ramach globalnej produkcji przemysłowej.

W przemyśle ciężkim zatrudnionych jest obecnie około 70 proc. wszystkich robotników przemysłowych. Podczas gdy w roku 1924/25 w globalnej produkcji przemysłowej ZSRR środki produkcji stanowiły 34 proc., to w końcu drugiej pięcioletki, w roku 1937, stanowiły one już 58 proc., a w 1953 — w przybliżeniu 70 proc.

W ten sposób ciężar gatunkowy przemysłu ciężkiego, który w roku 1924/25, podobnie jak i w Rosji przedrewolucyjnej, wynosił zaledwie 1/3 globalnej produkcji przemysłowej — obecnie wynosi przeszło 2/3.

Równoległe z rozwojem przemysłu ciężkiego w kraju naszym wzrastał i rozwijał się transport kolejowy i wodny; stworzono transport samochodowy i lotniczy. W okresie od roku 1925 do 1953 obrót przeładunkowy wszystkich rodzajów transportu wzrósł 13,5 raza, przy czym obrót przeładunkowy transportu kolejowego zwiększył się przeszło 15-krotnie.

Będziemy również nadal ze wszelkich miar rozwijać przemysł ciężki — hutnictwo, przemysł paliw, przemysł energetyczny, chemiczny, leśny, przemysł budowy maszyn, przemysł budowlany będziemy rozwijać i doskonalić nasz transport. Powinniśmy zawsze pamiętać, że przemysł ciężki jest głównym fundamentem naszej gospodarki socjalistycznej, bez jego rozwoju bowiem nie można zapewnić dalszego wzrostu przemysłu lekkiego, wzrostu sił wytwórczych rolnictwa, nie można umacniać obronności naszego kraju.

Sukcesy w rozwoju przemysłu ciężkiego stworzyły warunki dla szybkiej rozbudowy przemysłu lekkiego

Obecnie na gruncie sukcesów, osiągniętych w rozwoju przemysłu ciężkiego, mamy wszelkie warunki, by zdecydowanie pchnąć naprzód produkcję artykułów masowego spożycia. Mamy ku temu wszelkie możliwości i powinniśmy to uczynić. W ciągu ostatnich 28 lat globalna produkcja

środków produkcji wzrosła w naszym kraju w przybliżeniu 55-krotnie, natomiast produkcja artykułów konsumpcyjnych zwiększyła się w tym okresie jedynie około 12-krotnie. Porównanie poziomu produkcji 1953 roku z poziomem przedwojennego 1940 roku wskazuje, że i w tym okresie produkcja środków produkcji zwiększyła się przeszło trzy razy, a produkcja artykułów konsumpcyjnych — o 72 proc.

Osiągnięty poziom produkcji artykułów konsumpcyjnych nie może nas zadowolić.

Dotychczas nie mieliśmy możliwości rozwijania przemysłu lekkiego i spożywczego w takim samym tempie, jak przemysłu ciężkiego. Obecnie możemy, a więc obowiązywać jesteśmy w interesie zapewnienia szybszego podniesienia materialnego i kulturalnego poziomu życia ludności forsować ze wszelkich miar rozwój przemysłu lekkiego.

Rząd i Komitet Centralny Partii uważają za konieczne znacznie zwiększyć nakłady inwestycyjne na rozwój przemysłu lekkiego i spożywczego, zwłaszcza zaś przemysłu rybnego oraz inwestycje na rozwój rolnictwa, jak również poprawić plany — w kierunku znacznego ich zwiększenia — w dziedzinie produkcji artykułów masowego spożycia; włączyć na szerszą skalę do produkcji artykułów konsumpcyjnych przedsięwzięcia budowy maszyn i inne przedsięwzięcia przemysłu ciężkiego.

Naszym pilnym zadaniem jest zdecydowane polepszenie w ciągu 2-3 lat poziomu zaopatrzenia ludności w artykuły spożywcze i towary przemysłowe, takie jak: mięso i produkty mięsne, ryby i przetwory rybne, masło, cukier, wroby cukiernicze, tkaniny, odzież, obuwie, naczynia, meble i inne przedmioty służące do zaspokajania potrzeb kulturalnych i bytowych oraz przedmioty domowego użytku, znacznie podnieść poziom zaopatrzenia ludności we wszelkie towary masowego spożycia.

Jak wiadomo, piąty plan pięcioletni przewiduje zwiększenie w 1955 roku produkcji artykułów konsumpcyjnych o około 65 proc. w porównaniu z 1950 rokiem. Mamy możliwość zwiększenia produkcji artykułów masowego spożycia na taką skalę, aby znacznie wcześniej wykonać to zadanie planu pięcioletniego.

Podniesienie produkcji rolnej dla osiągnięcia obfitości artykułów żywnościowych

Nasze rolnictwo socjalistyczne osiągnęło wielkie sukcesy w swym rozwoju. Rośnie i wzmacnia się z roku na rok gospodarka społeczna kolchozów, zwiększa się produkcja rolna.

Zaopatrzenie naszego kraju w zboże jest zapewnione. Zwiększył się znacznie w porównaniu z okresem przedwojennym państwowy skup bawełny, buraka cukrowego i produktów hodowlanych. Poza dostawami dla państwa nasze rolnictwo sprzedaje wielkie ilości mięsa, mleka i innych artykułów spożywczych za pośrednictwem handlu spółdzielczego i kolchozowego.

Sprawnie i skutecznie przebiega w roku bieżącym akcja skupu zboża i innych produktów rolnych.

Wielkie sukcesy osiągnięto w dziedzinie wyposażenia rolnictwa w nowoczesny sprzęt techniczny, co umożliwiło całkowite zmechanizowanie wielu rodzajów robót, ułatwiło pracę chłopstwa kolchozowego i zwiększyło jej wydajność.

Byłoby jednak poważnym błędem, gdybyśmy nie widzieli faktu, że szereg ważnych gałęzi rolnictwa pozostaje w tyle, gdybyśmy nie dostrzegli że obecny poziom produkcji rolnej nie odpowiada wższemu już dzisiaj poziomowi technicznego wyposażenia rolnictwa i możliwościom tkwiącym w ustroju kolchozowym.

Mamy jeszcze niemało kolchozów i nawet całych okręgów, gdzie rolnictwo znajduje się w stanie zaniedbania; w wielu rejonach kraju kolchozy i sowchozy zbierają niskie plony zboża i innych roślin uprawnych i podczas zbiorów dochodzi tam do wielkich strat; w następstwie słabego rozwoju gospodarki społecznej część kolchozów ma jeszcze nie wystarczające dochody w naturze i gotówce i wyłącza kolchoźników mało pieniędzy oraz zboża i innych produktów za dniówkę obrachunkową.

Musimy przetrwać, że w dziedzinie rozwoju hodowli spraw mają się nieszczęśliwie i w związku z tym nie zaspokajamy jeszcze bynajmniej w dostatecznym stopniu rosnącego zapotrzebowania ludności na mięso, mleko, jaja i inne produkty hodowlane.

Tempo wzrostu pogłowia jest niedostateczne, a produktywność zwierząt gospodarskich jest nadal niska.

Musimy zlikwidować niedopuszczalne nienadanie w dziedzinie rozwoju hodowli, stworzyć trwałą bazę paszową, zapewnić odpowiednie pomieszczenia dla zwierząt

Dalszy ciąg na str. 21

Przemówienie G. M. Malenkowa

na końcowym posiedzeniu V sesji Rady Najwyższej ZSRR

(Dalszy ciąg ze strony 1)

Gospodarskich i drobiu, doprowadzić do znacznego i szybkiego podniesienia produktywności hodowli i zapewnić szybkie tempo wzrostu pogłowia zwierząt gospodarskich a zwłaszcza krów.

Powinniśmy przezwyciężyć nienadążanie w produkcji ziemniaków i warzyw, aby wydatnie polepszyć zaopatrzenie ludności miast i ośrodków przemysłowych w te produkty i w ciągu najbliższych dwóch lat doprowadzić produkcję ziemniaków i warzyw do rozmiarów, które by nie tylko całkowicie zaspokajały zapotrzebowanie ludności i przemysłu przetwórczego na ziemniaki, lecz również — zapotrzebowanie hodowli.

Musimy zapewnić dalszy szybki wzrost produkcji zboża, zważywszy, że jest to dla naszego kraju niezbędne, i to nie tylko w celu zaspokojenia wzrastającego zapotrzebowania ludności na chleb, lecz również dla szybkiego rozwoju hodowli oraz dla zaopatrzenia w zboże rejonów produkujących rośliny techniczne.

Powinniśmy również nadal jak najwydatniej rozwijać produkcję roślin technicznych, przede wszystkim zaś bawełny, lnu, buraków cukrowych oraz upraw olejnych.

Nie cierpiące zwłoki zadanie polega na tym, by na gruncie ogólnego rozwoju całego rolnictwa i dalszego organizacyjnego i gospodarczego umocnienia kolchozów osiągnąć w ciągu najbliższych 2—3 lat w naszym kraju obfitość artykułów żywnościowych dla ludności oraz surowców dla przemysłu lekkiego.

Aby rozstrzygnąć pomyślnie ten problem, Rząd i Komitet Centralny Partii uznały za konieczne podjęcie szeregu poważnych kroków w celu zapewnienia dalszego szybkiego rozwoju rolnictwa, a przede wszystkim kroków zmierzających do zwiększenia ekonomicznego zainteresowania kolchozów i kolchoźników w rozwoju gałęzi rolnictwa pozostających w tyle.

Nie podwyższając cen detalicznych w handlu i prowadząc konsekwentnie politykę dalszego obniżania cen, Rząd i Komitet Centralny Partii postanowiły już w roku bieżącym podnieść ceny skupu mięsa, mleka, wełny, ziemniaków i warzyw dostarczanych państwu przez kolchozy i kolchoźników w trybie dostaw obowiązkowych; zorganizować na szeroką skalę skup przez państwo nadwyżek zboża, warzyw, ziemniaków, mięsa, mleka, jaj i innych artykułów rolniczych po wyższych cenach w kolchozach i od kolchoźników, którzy wykonali dostawy obowiązkowe; rozwinąć szeroko handel kolchozowy, udzielić kolchozom pomocy w dziedzinie zbytu nadwyżek artykułów rolnych na rynkach kolchozowych i za pośrednictwem spółdzielczości spożywczej.

Rząd i Komitet Centralny Partii uznały za konieczne znacznie obniżyć normy obowiązkowych dostaw z osobistego pomocniczego gospodarstwa kolchoźników, postanowiły zmienić tryb wymierzania podatku rolnego kolchoźnikom, obniżyć podatek pieniężny z każdej zagrody kolchozowej przeciętnie o około połowę oraz całkowicie umorzyć zaległości z tytułu podatku rolnego za lata ubiegłe.

W budżecie państwowym przewidziano kredyty na podwyższenie cen zakupu produktów hodowlanych, ziemniaków i warzyw, uwzględniono zmiany w dochodach w związku ze zmniejszeniem wysokości podatku rolnego i obowiązkowych dostaw produktów hodowlanych przez kolchoźników.

W budżecie państwowym przewidziano również kredyty na realizację nowych, dodatkowych zarządzeń w kierunku znacznego polepszenia mechanizacji i elektryfikacji rolnictwa, w kierunku zwiększenia produkcji nawozów sztucznych oraz zwiększenia agronomicznej i zootechnicznej pomocy dla kolchoźników.

Wszystkie te zarządzenia przyczynią się w wielkim stopniu do pomyślnego rozwiązania głównego zadania stojącego przed kolchozami, ośrodkami maszynowo-tractorowymi i sowchozami, a mianowicie maksymalnego zwiększenia plonów wszystkich roślin uprawnych, wzrostu pogłowia zwierząt gospodarskich przy jednoczesnym podniesieniu ich produktywności, zadania zwiększenia globalnej i towarowej produkcji roślinnej i zwierzęcej.

Towarzysze! W dziedzinie rozwoju rolnictwa stoją przed nami wielkie zadania. Nie ulega wątpliwości, że jeśli wszyscy nasi kolchoźnicy i pracownicy rolnictwa, wszyscy nasi robotnicy, inżynierowie i technicy zatrudnieni w przemyśle produkującym maszyny rolnicze i nawozy, jeśli my wszyscy zdecydowanie i wytrwale zabierzemy się do wspólnego dzieła dalszego rozwoju rolnictwa, nie szczędząc sił i środków, to zadanie stworzenia w ciągu najbliższych 2—3 lat obfitości artykułów żywnościowych dla ludności oraz surowców dla przemysłu lekkiego zostanie pomyślnie rozwiązane.

Uwzględnianie wszelkich potrzeb ludności — zadaniem handlu radzieckiego

W związku z dalszym rozwojem przemysłu produkującego artykuły konsumpcyjne i rozwojem rolnictwa jeszcze większej doniosłości nabiera zadanie jak najwydatniejszego rozszerzenia obrotu towarowego, zadanie usprawnienia organizacji handlu państwowego, spółdzielczego i kolchozowego.

Rząd zajmuje się nieustannie sprawami dotyczącymi rozwoju handlu radzieckiego. Znajduje to wyraz w nieprzerwanym wzroście ilości towarów kierowanych do sieci handlowej, w systematycznym obniżaniu cen artykułów żywnościowych i wyrobów przemysłowych, w rozbudowie sieci przedsiębiorstw handlowych, w wydatnej pomocy udzielanej kolchozom w zbywaniu przez nie nadwyżek produkcji rolnej.

W roku bieżącym wpłynęło dodatkowo do sieci handlowej masa towarowa wartości 32 miliardów rubli obok towarów wartości 312 miliardów rubli, przeznaczonych początkowo do sprzedaży ludności w okresie od kwietnia do grudnia 1953 roku. Zwiększono przy tym ilość towarów cieszących się wielkim popytem wśród ludności, w szczególności — tkanin bawełnianych, wełnianych i jedwabnych, wyrobów konfekcyjnych, mebli, naczyń gospodarskich, masła i tłuszczów roślinnych, cukru, ryb, mięsa, konserw.

Rozszerzono sprzedaż mąki pszennej wyższych gatunków. Zwiększa się sprzedaż dla ludności budulca i materiałów budowlanych oraz takich towarów przemysłowych, jak samochody, motocykle, rowery, łódki, zegarki, telewizory, aparaty radiowe itp.

Zarządzenia nasze zaczynają już dawać wyniki. Jak wiadomo, w roku 1952 obrót w handlu detalicznym wzrósł o 10 proc., w porównaniu z poziomem roku ubiegłego. W pierwszym kwartale br. wzrósł on o 7 proc., a już w drugim kwartale — o 23 proc., w porównaniu z odpowiednim okresem roku ubiegłego.

Organizacja handlowa i planująca powinny starannie analizować popyt na towary ze strony ludności.

Zadanie polega na tym, aby w ciągu najbliższych 2—3 lat zapewnić ludności dostateczną ilość artykułów żywnościowych i towarów przemysłowych, aby w każdym mieście, w każdym rejonie większym można było nabyć wszelkie potrzebne towary.

Plan pięcioletni przewiduje zwiększenie w 1955 roku detalicznego obrotu towarowego w handlu państwowym i spółdzielczym o około 70 proc. w porównaniu z 1950 r. Mamy wszelkie dane, aby wykonać to zadanie już w 1954 roku.

Wzrost budownictwa mieszkań, szkół, przedszkoli, żłobków i szpitali

Towarzysze! Wielką rolę w podnoszeniu dobrobytu narodu odgrywa dalsza poprawa warunków mieszkaniowych i opieki lekarskiej, rozszerzenie sieci szkół i instytucji dziecięcych.

W roku bieżącym państwowe nakłady inwestycyjne na budownictwo mieszkaniowe zostały znacznie zwiększone i wydatki na ten cel są prawie cztery razy wyższe niż wydatki w przedwojennym roku 1940. Jednakże w budownictwie mieszkaniowym sytuacja nie jest jeszcze zadowalająca. Plany nie są wykonywane w całości, a przeznaczony na ten cel przez państwo fundusze nie są w całej pełni wykorzystywane.

Zadanie polega na tym, aby osiągnąć polepszenie budownictwa mieszkaniowego, zapewnić bezwzględnie wykonywanie zadań państwowych na odcinku budowy i remontu mieszkań.

Potrzeba nam również więcej szkół, zakładów leczniczych i ośrodków opieki nad dzieckiem. Plan gospodarki narodowej na rok 1953 przewiduje zwiększenie w porównaniu z rokiem ubiegłym: budowy szkół — o 30 proc., budowy przedszkoli i żłobków — o 40 proc. oraz budowy szpitali — o 54 proc.

Towarzysze!

Aby rozwiązać niecierpiące zwłoki zadania, jakie czekają nas w dziedzinie przemysłu i rolnictwa oraz w dziedzinie podniesienia dobrobytu ludności, należy podnieść całą naszą działalność gospodarczą i organizacyjną na nowy, znacznie wyższy poziom.

Byłoby niesłuszne, gdybyśmy nie widzieli istotnych niedociągnięć w pracy organów państwowych i gospodarczych, niedociągnięć, które wyrządzają niemałą szkodę gospodarce narodowej. O tych niedociągnięciach była mowa w uchwałach XIX Zjazdu naszej partii. Zadanie polega na tym, aby energiczniej likwidować istniejące niedociągnięcia.

II. Sytuacja międzynarodowa i polityka zagraniczna Związku Radzieckiego

TOWARZYSZE DEPUTOWANI!

Rozpatrując nasze zagadnienia wewnętrzne nie możemy, naturalnie, czynić tego w oderwaniu od sytuacji międzynarodowej.

W chwili obecnej sytuację międzynarodową charakteryzują przede wszystkim poważne sukcesy osiągnięte przez Związek Radziecki, Chińską Republikę Ludową, przez cały obóz pokoju i demokracji w walce o osłabienie napięcia międzynarodowego, o pokój, o zapobieżenie nowej wojnie światowej.

Na Wschodzie zaprzestano przelewu krwi, który pochłaniał ogromną masę istnień ludzkich i w którym tkwiła groźba niezwykle poważnych powikłań międzynarodowych.

Naród koreański stał się niezwykłym gdyż walczył o słuszną sprawę

Narody całego świata z największą radością powitały podpisanie rozejmu w Korei. Oceniają one słusznie ten fakt jako zwycięstwo sił pokojowych. Przez trzy z górą lata obóz pokoju i demokracji starał się doprowadzić do położenia kresu wojnie w Korei. Podpisanie rozejmu uwieńczyło tę walkę. Ożywająca miliony ludzi wola pokoju stała się tak potężną i skuteczną siłą, że agresorzy muszą się z nią liczyć.

Po rozpoczęciu wojny w Korei koła agresywne miały nadzieję, że uda im się rzucić na kolana naród koreański. Jednakże interwencja, którzy wywołali wojnę przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej, przelicylił się. Nie zdołali oni złamać bohaterskiego narodu koreańskiego. Wążąc się na awanturę wojenną interwencja liczyła na to, że osiągną swe cele w wyniku błyskawicznego uderzenia bez szczególnego wysiłku. W rzeczywistości jednak sprawy potoczyły się zupełnie inaczej. Interwencja ugrzęzła w długiej, krwawej wojnie i po poniesieniu znacznych strat w ludziach i sprzęcie oraz po poważnym nadzarceniu swego prestiżu militarnego, musieli zrezygnować ze swych zabrzewych planów. Tak więc — jak to się mówi — poszli po wełnę, a wrócili ostrzyżeni.

Walka narodu koreańskiego przeciwko interwencji i ich najmitom z klki lisymanowskiej dowiodła, że odanie dla sprawy wolności i niezawisłości swego kraju rodzi wielką odwagę, nieugiętość i masowe bohaterstwo. Naród koreański, na który runęła najpotężniejsza machina wojenna współczesnego imperializmu, stał się niezwykłym, gdyż walczył o słuszną sprawę. Jednocześnie ludz-

Zadania w dziedzinie obniżenia kosztów własnych produkcji i podniesienia wydajności pracy

Przykładem niezadowolającego kierowania przedsiębiorstwami może być fakt, że nasze organa gospodarcze i finansowe i organa planowania nie poświęcają należytej uwagi sprawie obniżenia kosztów własnych produkcji.

Wiadomo, że koszty własne są podstawowym wskaźnikiem charakteryzującym jakość całej pracy przedsiębiorstwa. Tymczasem wielu kierowników gospodarczych zapomina o tym, mało interesuje się kwestią rentowności przedsiębiorstw.

W roku 1952 straty nierentownych przedsiębiorstw przemysłowych wyniosły 16 miliardów rubli. Do znacznych strat dopuściły nierentowne przedsiębiorstwa również w pierwszym półroczu 1953 roku.

Wysokie wciąż jeszcze koszty budownictwa i wielkie straty ma większość organizacji budowlanych; wiele ośrodków maszynowo-tractorowych nie wykonuje przewidzianych planem zadań w dziedzinie kosztów własnych robót. Niezadowolająco przedstawia się sprawa, jeśli chodzi o obniżkę kosztów własnych przewozów rzecznych, w handlu nie wykonuje się zadań w dziedzinie obniżki kosztów związanych z obrotem.

Decydującym warunkiem obniżenia kosztów własnych produkcji jest wzrost wydajności pracy we wszystkich przedsiębiorstwach. Mamy wszelkie możliwości skutecznego rozwiązania tego zadania. Produkcje wyposażenie techniczne naszych przedsiębiorstw umożliwia przy właściwym wykorzystaniu go coraz większe ułatwianie pracy robotników i zapewnienie nieprzerwanego wzrostu wydajności pracy. Ogromne znaczenie dla wzrostu wydajności pracy społeczeństwa i dla obniżenia kosztów własnych produkcji ma właściwa, racjonalna organizacja produkcji, zwiększenie odsetka robotników zatrudnionych bezpośrednio w podstawowych procesach produkcyjnych kosztem personelu pomocniczego i pełniących funkcje usługowe.

Obniżenie kosztów własnych i wzrost wydajności pracy we wszystkich gałęziach produkcji ma decydujące znaczenie dla podniesienia dobrobytu narodu radzieckiego. Im wyższa jest wydajność pracy w naszych przedsiębiorstwach, im niższe są koszty własne, tym niższe są ceny wszystkich produktów i towarów, tym wyższa jest stopa życiowa ludności.

Zadanie polega na tym, by położyć kres lekceważeniu zagadnień kosztów własnych produkcji, zapewnić systematyczne obniżanie kosztów własnych i każde przedsiębiorstwo uczynić rentownym. Aby rozwiązać pomyślnie stojące przed nami zadania, trzeba gruntownie podnieść odpowiedzialność i kulturę pracy wszystkich ogniw administracji państwowej i gospodarczej.

Nasza gospodarka narodowa zdążyła zdecydowanie drogą dalszego rozwoju. Źródłem naszych sił jest potężna aktywność i inicjatywa robotników, kolchoźników, inteligencji. Mamy ogromne możliwości realizacji naszego głównego zadania — maksymalnego zaspokojenia rosnących nieprzerwanie potrzeb materialnych i kulturalnych narodu. Jesteśmy głęboko przekonani, że w krótkim czasie osiągniemy wielkie sukcesy w realizacji tego zadania.

kość nie zapomni nigdy o szlachetnym, bohaterskim czynie odkrytym chwałą chińskich ochotników ludowych, którzy przyczynili się do zwycięstwa z pomocą. Z tego czynu dumny jest nie tylko wielki naród chiński, lecz również cała postępowo ludzkość.

Narody Związku Radzieckiego z całego serca gratulują narodowi koreańskiemu i narodowi chińskiemu zawarcia rozejmu.

Obecnie zadanie polega na tym, aby zapewnić odrodzone pokojowe życie uciemnionemu narodowi koreańskiemu, który za cenę wielkich ofiar obronił prawo rozporządzania własnym losem, losem swego kraju.

My, ludzie radzieccy, pragniemy gorąco, aby życie pełnego chwały narodu koreańskiego rozkwitało w warunkach pokoju. Związek Radziecki pomoże narodowi koreańskiemu w zablźnieniu ciężkich ran, zadanych mu przez wojnę. Rząd postanowił już teraz wyasygnować miliard rubli na odbudowę zniszczonej gospodarki Korei. Jesteśmy przekonani, że Rada Najwyższa jednomyślnie zatwierdzi tę uchwałę.

Niezmienną zasadą polityki zagranicznej ZSRR jest poszanowanie wolności i suwerenności narodowej każdego kraju

Konsekwencja i wytrwałość Związku Radzieckiego w przestrzeganiu polityki pokoju spowodowała, że na Zachodzie udaremniiona została prowokacyjna awantura w Berlinie.

Organizatorzy awantury berlińskiej stawiali sobie daleko idące cele. Zamierzali oni — zdławić demokratyczne siły Niemiec, zniszczyć Niemiecką Republikę Demokratyczną, ostoję pokojowych sił narodu niemieckiego, przekształcić Niemcy w państwo militarystyczne, wzniecić na nowo ogień wojny w sercu Europy. Nie ulega wątpliwości, że gdyby Związek Radziecki nie okazał opanowania i stanowczości w obronie interesów pokoju, to awantura berlińska mogłaby wywołać bardzo poważne skutki międzynarodowe.

Oto dlaczego należy uważać, że zlikwidowanie awantury berlińskiej oznacza jednocześnie doniosłe zwycięstwo sprawy pokoju.

(Dalszy ciąg na str. 3)

Przemówienie G. M. Malenkowa na końcowym posiedzeniu V sesji Rady Najwyższej ZSRR

(Dalszy ciąg ze str. 2)

Dążąc do rozwoju pokojowej współpracy międzynarodowej między wszystkimi krajami, rząd radziecki przywiązuje szczególną wagę do umocnienia stosunków Związku Radzieckiego z państwami sąsiednimi. Podniesienie tych stosunków do poziomu stosunków prawdziwie dobrosąsiedzkich — oto cel, do którego realizacji dążymy i będziemy dążyć.

Związek Radziecki nie ma roszczeń terytorialnych wobec żadnego państwa, w tym również wobec żadnego państwa sąsiedniego. Niezmienna zasadą naszej polityki zagranicznej jest poszanowanie wolności i suwerenności narodowej każdego kraju, zarówno wielkiego jak i małego. Rozumie się samo przez się, że różnica między ustrojem społeczno-gospodarczym naszego kraju a ustrojem niektórych państw sąsiednich nie może być przeszkodą w utrwaleniu przyjaznych stosunków między nimi. Rząd radziecki podjął z swej strony kroki zmierzające do utrwalenia dobrosąsiedzkich przyjaźni z takimi państwami, i obecnie chodzi o to, aby rządy tych państw gotowe były wziąć aktywny udział w kształtowaniu stosunków przyjaźni nie słowem, lecz czynem, stosunków przyjaźni, których założeniem jest obopólna troska o umocnienie pokoju i bezpieczeństwa naszych krajów.

Naszym sąsiadem na południu jest Iran. Doświadczenia 35 lat wykazały, że Związek Radziecki i Iran zainteresowane są we wzajemnej przyjaźni i współpracy. Tak więc, stosunki radziecko-irańskie opierają się na trwałej podstawie, co też umożliwiło rozwiązanie problemów wyłaniających się w stosunkach między oboma stronami ku ich obopólnemu zadowoleniu. W chwili obecnej toczą się rozprawy z inicjatywą Związku Radzieckiego rokowania w sprawie uregulowania pewnych zagadnień granicznych, jak również w sprawie wzajemnych roszczeń finansowych. Mamy nadzieję, że rokowania te będą pomyślnie zakończone.

Niedawno osłabnięto na zasadzie wzajemnych korzyści porozumienie w sprawie zwiększenia obrotu towarowego między obydwoma krajami. Od rządu irańskiego zależy rozwój stosunków radziecko-irańskich po linii stosunków dobrosąsiedzkich, po linii zacieśniania więzi gospodarczych i kulturalnych.

Stosunki Związku Radzieckiego z Afganistanem są niezmienne i trwałe i są nacechowane poszanowaniem wzajemnych interesów. Stwarza to pomyślne warunki dalszego umocnienia stosunków między naszymi krajami.

Wszyscy pamiętają oświadczenie skierowane przez rząd radziecki do rządu Turcji. Oświadczenie to stwarza istotne przesłanki rozwoju stosunków dobrosąsiedzkich, oczywiście, jeżeli strona turecka również poczyni w tym kierunku odpowiednie wysiłki.

W stosunkach z Finlandią Związek Radziecki bierze za punkt wyjścia interesy obu krajów. Podpisanie w roku 1950 pięcioletniego układu gospodarczego, uzupełnionego w następnym roku o układ o obrocie towarowym na lata 1952—1955, doprowadziło do znacznego rozszerzenia stosunków gospodarczych między Związkiem Radzieckim a Finlandią. Układ o przyjaźni, współpracy i pomocy wzajemnej między Związkiem Radzieckim i Finlandią odpowiada interesom obu krajów i przyczynia się do utrwalenia pokoju i bezpieczeństwa północnej części Europy. Układ stanowi dobrą podstawę do ukształtowania stosunków dobrosąsiedzkich. Jest rzeczą konieczną, aby układ ten był konsekwentnie realizowany nie tylko przez nasz rząd, lecz również przez rząd Finlandii.

Dążąc do osłabienia ogólnego napięcia rząd radziecki wyraził zgodę na wznowienie stosunków dyplomatycznych z państwem Izrael. Wziął on przy tym pod uwagę zobowiązanie rządu Izraela, że „Izrael nie będzie uczestnikiem żadnego sojuszu lub układu mającego agresywne cele wobec Związku Radzieckiego”. Sądymy, że wznowienie stosunków dyplomatycznych sprzyjać będzie współpracy między obu państwami.

Bezpodstawne są twierdzenia niektórych gazet zagranicznych, że wznowienie stosunków dyplomatycznych z Izraelem doprowadziło do osłabienia stosunków między Związkiem Radzieckim a państwami arabskimi. Działalność rządu radzieckiego będzie nadal zmierzała do zacieśnienia przyjaznej współpracy z państwami arabskimi.

Rząd nasz podjął inicjatywę w sprawie wymiany, po dłuższej przerwie, ambasadorów z Jugosławią i Grecją. Spodziewamy się, że doprowadzi to do odpowiedniej normalizacji stosunków z obu tymi krajami i da pożyteczne wyniki.

Nie ma żadnych obiektywnych przyczyn, które mogłyby przeszkodzić poprawie stosunków między Związkiem Radzieckim a Włochami. Rzecz jasna, że stosunki między państwami mogą się zacieśniać, jeżeli dotrzymuje się wzajemnych zobowiązań. Przy pomyślnym rozwoju stosunków radziecko-włoskich — przemysł Włoch, który przeżywa wielkie trudności, mógłby odnieść poważne korzyści z zacieśnienia kontaktów ekonomicznych między naszymi państwami. Na podstawie korzystnego dla obu stron porozumienia, Włochy miałyby zapewnione dostawy węgla i zboża, jak również zamówienia dla swego przemysłu. Dopuszczaliby to niewątpliwie do poprawy warunków życia sławnego narodu włoskiego.

Narody wszystkich krajów mają nadzieję, że podjęcie rozejmu w Korei będzie doniosłym wkładem w dzieło utrwalenia pokoju i bezpieczeństwa, przede wszystkim na Dalekim Wschodzie.

W związku z tym nabiera aktualnego znaczenia sprawa normalizacji stosunków między wszystkimi państwami na Dalekim Wschodzie, a w szczególności normalizacja stosunków z Japonią. Na tej drodze piętrzą się poważne przeszkody. Niechcąc Stany Zjednoczone pogwałcić układy zawarte między sołusznikami podczas wojny i w okresie powojennym oraz prowadzą politykę dławienia niezawisłości narodowej Japonii, przekształcają jej w wojenną bazę wypadową. Zdrowe siły narodu japońskiego zdają sobie coraz lepiej sprawę, że należy pokonać istniejące przeszkody i obronić niezawisłość narodową kraju. Rozumieją one, że tylko tą drogą zapewnić można pokojowy rozwój ojczyzny oraz nieodzowne stosunki międzynarodowe i w zupełności dostępne kontakty ekonomiczne z państwami sąsiednimi. Kroki, jakie podejmie na tej drodze Japonia, spotkają się z sympatią i poparciem ze strony Związku Radzieckiego i wszystkich narodów miłujących pokój.

Dla utrwalenia pokoju na Wschodzie duże znaczenie ma stanowisko tak wielkiego państwa jak Indie. Indie wniosły znaczny wkład do wysiłków miłujących pokój krajów, zmierzających do położenia kresu wojnie w Korei. Zacieśniają się nasze stosunki z Indiami, zwiększają się kontakty kulturalne i gospodarcze. Mamy nadzieję, że stosunki między Indiami i Związkiem Radzieckim będą się nadal konsolidowały i rozwijały pod znakiem przyjaznej współpracy.

Związek Radziecki przywiązuje wielką wagę do tego, by nasze stosunki z Pakistanem rozwijały się pomyślnie i by zapewniły umocnienie wszechstronnych kontaktów między obu państwami.

Rząd Radziecki prowadzi konsekwentnie politykę rozszerzania stosunków gospodarczych z zagranicą. Rozszerza się krąg państw, z którymi Związek Radziecki utrzymuje stosunki handlowe, a jednocześnie zwiększają się rozmiary obrotu towarowego z krajami Zachodu i Wschodu. Zawarto układy handlowe z Francją, Finlandią, Iranem, Danią, Grecją, Norwegią, Szwecją, Argentyną, Islandią, układ płatniczy z Egiptem. Pomyślny przebieg mają rokowania z szeregiem innych państw. Zamierzamy jeszcze bardziej wytrwale rozwijać obrót towarowy między Związkiem Radzieckim a państwami obcymi.

Dążenia kół gospodarczych szeregu krajów do usunięcia z drogi handlu międzynarodowego wszelkich zarządzeń dyskryminacyjnych krepujących ten handel są zrozumiałe i na czasie. Dawno już dojrzała konieczność przywrócenia normalnych stosunków handlowych między krajami, które mają ustaloną tradycję wzajemnej wymiany towarów. Wszyscy ci, którzy słusznie uważają, że rozwój stosunków gospodarczych przyczyni się do utrwalenia pokoju, nie mogą nie sprzyjać uzdrowieniu handlu międzynarodowego.

Ścisła współpraca i braterska przyjaźń z krajami obozu demokratycznego

Rząd Związku Radzieckiego uważa za sprawę pierwszorzędnej wagi dalsze zacieśnianie stosunków z krajami obozu demokratycznego. Stosunki te cechuje ścisła współpraca i prawdziwie braterska przyjaźń.

Wielka i niewzruszona przyjaźń łączy Związek Radziecki z Chińską Republiką Ludową; stosunki gospodarcze i kulturalne obu krajów rozwijają się w szybkim tempie i na wielką skalę.

Rozszerza się i wzmacnia wszechstronna współpraca Związku Radzieckiego z Polską, Czechosłowacją, Rumunią, Węgrami, Bułgarią, Albanią, z Mongolską Republiką Ludową, z Koreańską Republiką Ludową-Demokratyczną.

Utrwalają się stale nasze przyjazne stosunki z Niemiecką Republiką Demokratyczną; Związek Radziecki udziela i będzie udzielał pomocy i poparcia Niemieckiej Republice Demokratycznej, która jest ostoją walki o zjednoczone, pokojowe, demokratyczne Niemcy.

Jedną z decydujących cech, charakteryzujących wyższość obozu demokratycznego, zasadniczą różnicą między nim a obozem imperialistycznym polega na tym, że nie jest on wstrząsany sprzecznościami wewnętrznymi i walką, że głównym źródłem jego siły i postępu jest wzajemna troska o interesy wszystkich krajów obozu demokratycznego oraz ścisła współpraca gospodarcza. Toteż przyjazne więzy łączące kraje obozu demokratycznego i ich braterska współpraca będą nieustannie wzrastały i kzepły.

Aktywna, świadoma celu walka Związku Radzieckiego i całego obozu demokratycznego o pokój, przyniosła określone wyniki. Nastąpił pewien postęp w sytuacji międzynarodowej. Po dłuższym okresie wzrastania napięcia, po raz pierwszy w latach powojennych dało się odczuć pewne rozładowanie atmosfery międzynarodowej. Wśród setek milionów ludzi coraz bardziej wzrasta nadzieja, że można znaleźć drogę do uregulowania spornych i nie rozwiązanych problemów. Odzwierciedla to głębokie dążenie narodów do długotrwałego pokoju.

Strategia zimnej wojny i prowokacje międzynarodowe — narzędziem polityki agresji

Nie wolno jednak nie dostrzegać również tego, że istnieją siły, przeciwstawiające się polityce osłabiania napięcia międzynarodowego, usiłujące za wszelką cenę udaremnić tę politykę.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiają się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały skończyć z wyścigiem zbrojeń, który przynosi fabrykantom broni olbrzymie zyski i stwarza sztuczne ożywienie przemysłu. Koła te odczuwają lęk o swe fantazyjne zyski. Boją się one również, że w warunkach osłabienia napięcia atmosfery międzynarodowej, nowe miliony ludzi zrozumieją, że blok atlantycki, stworzony rzekomo w celach obronnych, stanowi w rzeczywistości główne niebezpieczeństwo dla sprawy pokoju.

Koła agresywne biorą również pod uwagę okoliczność, że o ile obecnie w warunkach napięcia sytuacji międzynarodowej blok atlantycki rozdzierany jest przez wewnętrzne tarcia i sprzeczności, to w razie osłabienia tego napięcia, mogłoby dojść do rozpadu tego bloku.

Jest rzeczą charakterystyczną, że właśnie w chwili, gdy powstała możliwość poważnego odprężenia w sytuacji międzynarodowej, „Komitet do spraw wojny psychologicznej” przy prezydencie USA opublikował swe oficjalne sprawozdanie. Dokument ten przepojony jest jedną myślą, jednym wnioskiem, a mianowicie — wszelka działalność USA w dziedzinie polityki zagranicznej powinna w przyszłości w jeszcze wyższym stopniu służyć interesom „zimnej” lub „psychologicznej” wojny.

Niezmierna gorliwość w uprawianiu polityki „zimnej wojny” doprowadza częstokroć do tego, że kierownicy tej polityki depczą elementarne normy kulturalnego współzycia państw, stawiając się przy tym nieraz w śmiesznej sytuacji. Niedawno cały świat widział, jak osławioną strategię „zimnej wojny” zastosowano nawet w sprawie zorganizowania turnieju szachowego między drużynami Stanów Zjednoczonych i Związku Radzieckiego. Ministerstwo Sprawiedliwości i Departament Stanu USA pozbawiły szachi-

stów radzieckich zaproszonych przez szachistów amerykańskich — prawa wyjazdu w celach odpoczynkowych do willi delegacji radzieckiej w ONZ w mieście Glencove, położonym w odległości 12 mil od Nowego Jorku. Jak wiadomo, tysiące gości zagranicznych odwiedzających Związek Radziecki, w tym również Amerykanie, jeżdżą po naszym kraju i mogą udać się, powiedzmy, do Taszkientu, Tbilisi, Kijowa itd. Tak więc w Stanach Zjednoczonych zabrania się zaproszonym gościom poruszania się w obrębie 12 mil, podczas gdy w Związku Radzieckim goście zagraniczni mogą poruszać się swobodnie w obrębie tysięcy mil. Jakże więc wobec tego osmielają się bredzić o „żelaznej kurtynie” w Związku Radzieckim?

Rozwój wydarzeń międzynarodowych świadczy, że polityka „zimnej wojny”, polityka międzynarodowych prowokacji zatruwa atmosferę międzynarodową.

Uprawiając politykę zaostrzania sytuacji międzynarodowej, niektórzy wybitni, ale — niechaj wolno będzie to stwierdzić — nie dalekowzroczni*) działacze zza oceanu uważają dążenie Związku Radzieckiego do zapewnienia pokoju między narodami, jego troskę o zmniejszenie napięcia w sytuacji międzynarodowej — za przejaw naszej słabości.

W całej tej „filozofii” nie ma oczywiście nic nowego. Świat nie zdążył jeszcze zapomnieć, że nie kto inny, jak Hitler, opierając się właśnie na niemądrych rachubach, że Związek Radziecki jest rzekomo „kolosem na glinianych nogach”, puścił się na zbrodniczą awanturę przeciwko naszemu krajowi. Jak wiadomo, doprowadziło to do całkowitego krachu niemieckiego faszystu.

Niechaj wolno będzie spytać: na jakiej podstawie niektórzy politycy amerykańscy znów paplają o słabości Związku Radzieckiego?

Zaden człowiek przy zdrowych zmysłach nie zaprzeczy, że międzynarodowa pozycja Związku Radzieckiego jest w chwili obecnej mocna jak nigdy, że wspólnie z nami kroczą w braterskiej jedności potężny obóz demokratyczny, że konsekwentna walka państwa radzieckiego przeciwko groźbie nowej wojny zjednała mu wielki autorytet i zaufanie milionów ludzi we wszystkich krajach świata.

Nawet najzacieklejsi wrogowie naszego kraju przyznają, że w Związku Radzieckim po zakończeniu drugiej wojny światowej z roku na rok szybko rozwija się gospodarka, kultura, wzrasta dobrobyt narodu. Nigdy jeszcze wartość społeczeństwa radzieckiego nie była tak monolityczna, nigdy jeszcze braterska przyjaźń narodów radzieckich nie była tak mocna i niewzruszona jak obecnie. Co prawda, znaleźli się za granicą również tacy politycy, którzy dopatrują się osłabienia naszego kraju w fakcie, że został zdemaskowany i unieszkodliwiony wróg narodu — Beria. Są to jednak krótkowzroczni politycy. Dla każdego jasne jest, że skoro udało się zdemaskować i w porę unieszkodliwić zjadłego agenta imperializmu, to nie może to żadną miarą świadczyć o osłabieniu państwa radzieckiego.

USA nie posiadają monopolu produkcji bomby wodorowej

Widomo, że zwolennicy wojny za granicą przez dłuższy czas pocieszali się złudzeniami co do monopolu Stanów Zjednoczonych w dziedzinie produkcji bomby atomowej. Życie jednak wykazało, że zasłała tu wielka omyłka. Stany Zjednoczone od dawna już nie mają monopolu w dziedzinie produkcji bomb atomowych. W ostatnich czasach zaoceanicznymi wrogowie pokoju znaleźli sobie nowe pocieszenie. Stany Zjednoczone — pomyślcie no tylko! — posiadają broń potężniejszą niż bomba atomowa, mają monopol na bombę wodorową. Byłoby to oczywiście pewne pocieszenie dla nich, gdyby odpowiadało rzeczywistości. Jednakże tak nie jest. Rząd uważa za konieczne powiadomić Radę Najwyższą, że Stany Zjednoczone nie mają monopolu również w dziedzinie produkcji bomby wodorowej.

Jak widzicie, przekonywujące fakty zadają kłam paplaninie o „słabości” ZSRR. Ci jednak, którzy zajmują się tego rodzaju paplaniną, wołą operować nie faktami, lecz przypuszczeniami i zmyśleniami.

Tak postępują nawet niektóre osobistośći oficjalne, reprezentujące ideologię i politykę najbardziej agresywnych grup w USA. Uciekając się do najrozmaitszych przypuszczeń i zmyśleń, narzucają one tzw. „twardy kurs” wobec Związku Radzieckiego i krajów demokracji ludowej, wywierają nacisk na nieposłusznych partnerów z bloku północno-atlantyckiego, systematycznie zaostrzają stosunki międzynarodowe.

Zwolennicy polityki „twardego kursu” nie ustają w pogrozkach pod adresem Związku Radzieckiego. Nawołują oni otwarcie Stany Zjednoczone, jak czyni to np. przewodniczący senackiej komisji spraw zagranicznych senator Wiley, aby wysunęły one wobec Związku Radzieckiego szereg ultimatywnych żądań i „poparły je siłą”. Znani przedstawiciele Departamentu Stanu domagają się, by Stany Zjednoczone rozmawiały ze Związkiem Radzieckim jednym tylko językiem — „językiem siły”.

Panu Wiley i każdemu, kto głosi politykę siły wobec Związku Radzieckiego, odpowiemy nie wdając się w szczegół: „Wolnego, bratku, nie tędy drogą!”

Związek Radziecki będzie prowadził konsekwentnie i wyrwale politykę utrzymania pokoju

Towarzysze! Obecny etap rozwoju stosunków międzynarodowych jest szczególnie doniosły i odpowiedzialny. Byłoby zbrodnią wobec ludzkości, gdyby pewne, dające się zauważyć rozładowanie atmosfery międzynarodowej ustąpiło miejsca nowemu wzrostowi napięcia.

Radziecka polityka zagraniczna jest jasna.

*) W oryginalnym rosyjskim nieprzetłumaczalna gra słów: „nie, któryjś widuje, no nie datnowiduje”.

Przemówienie G. M. Malenkowa na końcowym posiedzeniu V sesji Rady Najwyższej ZSRR

(Dokończenie ze str. 3)

Związek Radziecki będzie prowadził konsekwentnie i wytrwale politykę utrzymania i utrwalenia pokoju, będzie rozwijał współpracę i stosunki gospodarcze z tymi państwami, które ze swej strony do tego dążą, będzie zacieśniał więzy braterskiej przyjaźni i solidarności z wielkim narodem chińskim, ze wszystkimi krajami demokracji ludowej.

Stoimy nieugięte na stanowisku, że w chwili obecnej nie ma takiej spornej lub nie rozwiązanej kwestii, której nie można byłoby rozwiązać w drodze pokojowej na podstawie wzajemnego porozumienia stron zainteresowanych.

Dotyczy to również tych spornych kwestii, które istnieją między Stanami Zjednoczonymi a Związkiem Radzieckim. Byliśmy i jesteśmy za pokojowym współistnieniem dwóch ustrojów. Uważamy, że nie ma obiektywnych podstaw do konfliktu między Stanami Zjednoczonymi a Związkiem Radzieckim. Zarówno interesy bezpieczeństwa obu państw, jak i względy bezpieczeństwa międzynarodowego, interesy rozwoju handlu Stanów Zjednoczonych i Związku Radzieckiego zapewnić można na bazie normalnych stosunków między obu krajami.

Niemalą rolę mogłyby, oczywiście, odegrać rokowania między wielkimi mocarstwami. Rozumie się, że w tym celu należy stworzyć odpowiednie przesłanki.

W ostatnich czasach w Anglii i w wielu innych krajach wzmaga się dążenie szerokiej opinii publicznej, by podjęto skuteczne kroki w kierunku osłabienia napięcia międzynarodowego. W kołach politycznych tych krajów coraz mocniej rozlegają się głosy uznające możliwość uregulowania zagadnień spornych.

Dziś jednak nie wystarczy już samo tylko deklaratywne uznanie tej możliwości.

Prezydent USA oświadczył 16 kwietnia, przemawiając w amerykańskim stowarzyszeniu redaktorów, że ani jedno z zagadnień spornych „czy to wielkie czy małe, nie jest nierozwiązalne, jeśli istnieje chęć poszanowania praw wszystkich innych krajów”. Jest to doniosłe oświadczenie, któremu można byłoby jedynie przyklasnąć. Ale, niestety, między rzeczywistą polityką kół rządzących Stanów Zjednoczonych a tym oświadczeniem prezydenta Eisenhowera istnieje sprzeczność nie do pogodzenia.

Jeżeli już mówić na serio o poszanowaniu praw wszystkich krajów, to trzeba się wyrzec agresywnej polityki, trzeba wkroczyć na drogę uregulowania zagadnień międzynarodowych na podstawie wzajemnego porozumienia krajów zainteresowanych.

Jeśli już mówić na serio o poszanowaniu praw wszystkich krajów, to należy położyć kres polityce ignorowania Chin i przywrócić prawa Chińskiej Republiki Ludowej w Organizacji Narodów Zjednoczonych, które zostały naruszone. Wielkie mocarstwo chińskie powinno zająć należne mu miejsce, zarówno w Organizacji Narodów Zjednoczonych, jak i w całym systemie stosunków międzynarodowych.

Zywotne interesy utrwalenia pokoju i międzynarodowego bezpieczeństwa wymagają, aby wielkie mocarstwa dołożyły wszelkich starań dla zapewnienia rzeczywistego postępu sprawy redukcji zbrojeń, zakazu broni atomowej i innych rodzajów broni masowej zagłady.

Niektóre wielkie mocarstwa powinny być w interesie ludzkości wyrzec się pełnego uprzedzeń stosunku do sprawy zawarcia paktu pokoju między pięcioma wielkimi mocarstwami.

Ze swej strony Związek Radziecki gotów jest zrobić wszystko, co konieczne dla pozytywnego rozwiązania tych zagadnień.

Wyrzeczenie się polityki wskrzeszenia agresywnych Niemiec militarystycznych — warunkiem uregulowania problemu niemieckiego

Problem niemiecki powinien i może być uregulowany. W tym celu należy wziąć za punkt wyjścia interesy umocnienia bezpieczeństwa wszystkich państw europejskich, przede wszystkim bezpieczeństwa zachodnich i wschodnich sąsiadów Niemiec, a jednocześnie interesy narodowe Niemców. W tym celu należy wyrzec się polityki wciągania Niemiec do agresywnego bloku wojennego, wyrzec się polityki wskrzeszenia agresywnych Niemiec militarystycznych.

Żąda się od nas, abymy wyrazili zgodę na odrodzenie agresywnych Niemiec militarystycznych, a przy tym bez ceremonii mówić o zapewnieniu pokoju w Europie.

Ale nie po to miliony synów i córek naszego narodu przelewały krew w wojnie z militarystycznymi Niemcami, aby wskrzeszono to niezmiernie niebezpieczne ognisko wojny w Europie.

Wielkie mocarstwa zobowiązały się zachować narodową jedność Niemiec, a nie niszczyć ją. Zobowiązały się one zapewnić przeobrażenie Niemiec w milujące pokój państwo demokratyczne, a nie przyczynić się do odrodzenia niemieckiego militarysty. Związek Radziecki dołoży wszelkich starań, aby ze swej strony współdziałał w realizacji tych zobowiązań.

Ze swej historii naród niemiecki wyciągnął poważne wnioski. Nie zechce on znów przelewać krwi w imię interesów militarystycznej kliki, która już nieraz doprowadziła Niemcy do katastrofy.

Bez względu na to, czy militarystyczne Niemcy występować będą w swej poprzedniej postaci, czy też kryć się będą za parawanem „europejskiej wspólnoty obronnej”, pozostają one śmiertelnym wrogiem Francji i innych państw — sąsiadów. Dlatego też wszelkie próby przytoczenia Francji do rydwanu „europejskiej wspólnoty obronnej” byłyby równoznaczne z wydaniem Francji na łup odwetowców niemieckich.

Naród francuski szuka wyjścia z impasu, w którym znalazła się Francja w rezultacie podporządkowania się obecnemu dyktatorowi. Wyjście niewątpliwie istnieje. Jest nim powrót do samodzielnej, niezależnej polityki zagranicznej,

która wzmocni bezpieczeństwo kraju i odpowiadać będzie interesom odrodzenia Francji.

Narodowi francuskiemu, z którym naród nasz jest związany wieloletnią przyjaźnią i wspólnie przelaną krwią w walce przeciwko wspólnemu wrogowi — militarystom niemieckim, życzymy gorąco sukcesów na tej drodze. Nie zapominamy o tym, że Związek Radziecki i Francja zawarły układ o sojuszu i wzajemnej pomocy, który może być bazą rozwoju i utrwalenia stosunków między naszymi krajami, może przyczynić się do zapewnienia bezpieczeństwa Europy.

Należy również uregulować problem austriacki, co wymaga przede wszystkim usunięcia sztucznych przeszkód w rodzaju „skróconego traktatu”, który sprzeczny jest z istniejącymi porozumieniami między czterema mocarstwami. Nikt nie może zaprzeczyć także temu, że właściwe rozwiązanie problemu niemieckiego przyczyniłoby się również do rozwiązania problemu austriackiego.

Ważnym warunkiem utrwalenia pokoju jest podniesienie autorytetu i roli Organizacji Narodów Zjednoczonych. Obecnie ta międzynarodowa organizacja przeżywa faktycznie głęboki kryzys, albowiem sprowadzono ją do roli jednej z dźwigni bloku północno-atlantycznego. Organizacja Narodów Zjednoczonych powinna wrócić na drogę wytyczoną przez Kartę NZ. Bezpośredni obowiązek Organizacji Narodów Zjednoczonych polega na tym, by przyczynić się do uregulowania problemów międzynarodowych i wyeliminować możliwość agresji ze strony jakiegokolwiek członka ONZ przeciwko innym państwom. Rząd radziecki poprze energicznie wysiłki w tym kierunku.

Związek Radziecki niezachwianie prowadzi i będzie prowadził politykę pokojową. Związek Radziecki nie mierza napadać na nikogo. Obecnie mu są agresywne intencje. Mogą być o tym przekonane narody wszystkich krajów.

Jednakże, walcząc wytrwale o pokój, powinniśmy jednocześnie dobrze pamiętać o naszym świętym obowiązku nieustannego umacniania i doskonalenia obrony wielkiego Związku Radzieckiego. Jesteśmy obowiązani to czynić wypadkiem, gdyby ktokolwiek chciał popełnić szaleństwo i spróbował naruszyć bezpieczeństwo naszej ojczyzny. I dzie radziecki powinni być gotowi każdej chwili do tego, by ostudzić rozgorączkowane i by wszelkich awantur i prowokatorów wojennych i zmusić ich do uszanowania zdobyczy socjalistycznych i potęgi Związku Radzieckiego. Dla rządu radzieckiego, dla nas wszystkich, ludzi radzieckich — sprawa utrwalenia pokoju i zapewnienia narodowego bezpieczeństwa nie jest kwestią taktyki i manewrów dyplomatycznych. Jest to nasza linia generalna w dziedzinie polityki zagranicznej.

Setki milionów ludzi wierzą i mają nadzieję, że najbliższa przyszłość przyniesie dalsze rozładowanie napięcia międzynarodowego. Trzeba zatroszczyć się o to, aby narody nie zawiody się w swych oczekiwaniach i nadziejach

III. Nasza sprawa jest niezwyciężona

TOWARZYSZE DEPUTOWANI!

Polityka wewnętrzna i zagraniczna Rządu Radzieckiego odpowiada żywotnym interesom wszystkich narodów ZSRR. Dlatego też cieszy się ona ich bezgranicznym poparciem.

Wielkim źródłem siły i mocy naszego państwa socjalistycznego, jego sukcesów na polu budowy komunizmu jest jedność moralna — polityczna narodu radzieckiego, jego zespolenie wokół Partii Komunistycznej i Rządu Radzieckiego. Związek Radziecki — potężne mocarstwo socjalistyczne, pełne sił twórczych, pomyślnie kroczy naprzód drogą tworzenia społeczeństwa komunistycznego.

Istniejący w naszym kraju ustrój socjalistyczny ma ogromne możliwości nowego, jeszcze potężniejszego rozwoju naszej ekonomiki i rozkwitu naszej kultury, dalszego podnoszenia dobrobytu narodu. Wykorzystamy wszystkie te możliwości, aby zapewnić dalszy wszechstronny postęp społeczeństwa radzieckiego i jego stopniowe przejście do komunizmu. Nie ulega wątpliwości, że tak właśnie będzie.

Wszystko, co robimy, ujawniając i otwarcie krytykując niedociągnięcia, o których mowa na obecnej sesji Rady Najwyższej i w całej naszej codziennej pracy, robimy nie po to, aby wybrnąć z kryzysu ekonomicznego lub z depresji ekonomicznej, o co kłopotzą się stale państwa kapitalistyczne. Robimy to po to, aby jeszcze wyżej podnieść nasze rolnictwo i przemysł, całą naszą ekonomikę, aby jeszcze lepiej wykorzystywać wszystkie możliwości gospodarki socjalistycznej i zwiększyć dobrobyt narodu, aby wzmocnić jeszcze bardziej naszą potężną ojczyznę socjalistyczną.

W odróżnieniu od wszystkich burżuazyjnych partii i państw, które maskują swe rzeczywiste cele i politykę, cele i polityka Partii Komunistycznej i Państwa Radzieckiego są jasne i widoczne dla całego narodu.

Twórcą naszej Partii i Państwa Radzieckiego W. I. Lenin uczy, że „państwo jest silne świadomością mas. Jest ono silne wówczas, gdy masy wszystko wiedzą, o wszystkim mogą mieć sąd i na wszystko decydują się świadomie”.

Toteż partia pracuje nieustannie nad podniesieniem politycznego i kulturalnego poziomu mas. Państwo Radzieckie i Partia Komunistyczna systematycznie wychowują masy w duchu patriotyzmu radzieckiego, w duchu komunistycznego stosunku do pracy, troskliwego stosunku do własności socjalistycznej, głębokiego zrozumienia interesów państwowych, w duchu czujności rewolucyjnej, umacniania przyjaźni między narodami.

Partia Komunistyczna i Rząd Radziecki wiedzą, dokąd i jak mają prowadzić naród, kierują się bowiem naukową teorią rozwoju społecznego — marksizmem-leninizmem, którego sztandar wnieśliśmy wysoko nasz ojciec i nauczyciel, genialny Lenin i kontynuator jego dzieła — wielki Stalin.

Na podstawie nauki Marksa - Engelsa - Lenina - Stalina Państwo Radzieckie i Partia Komunistyczna uzbrajają naród w głęboką znajomość obiektywnych praw rozwoju społeczeństwa, praw budownictwa komunistycznego, a tym samym otwierają jasną perspektywę twórczej działalności narodu radzieckiego.

Nasza potężna, ukochana przez wszystkich ludzi radzieckich Partia Komunistyczna, troszczy się stale o umocnienie Państwa Radzieckiego i zapewnienie naszej ojczyźnie bezpieczeństwa przed zamachami wrogów zewnętrznych o rozkwit narodów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich.

Żelazna jedność Partii, kierownicza rola Partii w państwie, siła i moc Państwa Radzieckiego oraz interesy narodu — są nierozdzielnie ze sobą związane.

Naród radziecki może być pewny, że Partia Komunistyczna i Rząd nie będą szczerzyć sił i trudu w imię szczęśliwego, dostatecznego i radosnego życia wszystkich ludzi radzieckich, w imię realizacji wielkiego celu zbudowania w naszym kraju społeczeństwa komunistycznego.

Wraz ze Związkiem Radzieckim rośnie i krepnie o milijony pokój obóz demokratyczny. Kraje demokracji ludowej niezachwianie krocą naprzód. Cały obóz demokratyczny pochłonięty jest pokojową, twórczą pracą, trwałą pracą nad podnoszeniem dobrobytu ludności. W krajach demokracji ludowej uważa się słusznie, że umocnienie trwałości sojuszu klasy robotniczej z chłopstwem — nowi nieodzowny warunek i rękojmię ich pomyślnego rozwoju naprzód. Jest faktem oczywistym, że jedynie w warunkach nieugiętego realizowania tej wypróbowanej polityki leninowskiej mogą być rozwiązane wszystkie zadania — jakie przed krajami demokracji ludowej.

W dziedzinie stosunków międzynarodowych kraje demokracji ludowej ramie przy ramieniu ze Związkiem Radzieckim zdecydowanie bronią sprawy pokoju i bezpieczeństwa narodów.

Chińska Republika Ludowa, wszystkie kraje demokracji ludowej prowadzą swoją samodzielną narodową politykę zagraniczną, politykę odpowiadającą żywotnym interesom ich narodów. Siły imperialistyczne nie mogą tak z łatwością zonglować losami narodów, które raz na zawsze zerwały więzy zależności od imperialistów. Wywołuje to wściekłość i amatorskie wyciągania kasztanów z ognia cudzymi rękami i eksploatacja narodów. Cóż to jednak obchodzi kraje demokracji ludowej; krocą one nową drogą i nigdy z niej nie zbożają.

Kto nie rozumie, że nie można zmusić 800 milionów ludzi, stanowiących wielką rodzinę narodów krajów demokracji ludowej, do wyrzeczenia się wywalczonych zwycięstw i potęgi historycznych zdobyczy, do wyrzeczenia się w swej władzy ludowej i do przywrócenia władzy wyzyskaczy — ten stawia siebie po prostu w głupiej sytuacji. Dla całego świata jest jasne, że siłom agresywnym nie uda się zawrócić wstecz biegu historii. Kto pragnie prowadzić w sprawach międzynarodowych trzeźwą politykę, ten nie stać na gruncie realnej rzeczywistości, na gruncie faktów, niezależnie od tego, czy są one przyjemne, czy też nie.

Trzeba zrozumieć, że w obecnym układzie sił, Związek Radziecki i kraje obozu demokratycznego są siłowo nowoczo zdecydowanie bronić swych żywotnych interesów na arenie międzynarodowej — polityka pokojowego współistnienia dwóch systemów jest obowiązkiem nie tylko krajów obozu demokratycznego, lecz także obowiązkiem wszystkich krajów. Albowiem inna droga — to droga brzozy i awantur i nieuniknionych klęsk.

Obóz demokratyczny, mocno zespolony i skupiający jedną trzecią część ludzkości, jest potężnym czynnikiem utrzymania i utrwalenia pokoju na całym świecie. Cała ludzkość żywi wdzięczność dla narodów obozu demokratycznego za to, że jak potężna bariera zagradza on drogę wszystkim, którzy dążą do rozpętania nowej wojny światowej. Jeżeli narody będą czuły i skierują swe wysiłki ku temu, by nie dopuścić do realizacji planów agresorów — pokój będzie zapewniony.

Towarzysze! Wspaniałe zadania stoją przed Krajem Rad. Urzeczywistnienie tych zadań dźwignie naszą ojczyznę na nowe wyżyny, zapewni podniesienie dobrobytu narodu, wszechstronny rozkwit społeczeństwa socjalistycznego.

Każdego z nas napawa otucha i niezłomna wiara mocą jak monolit jedność narodu radzieckiego, jego ścisłe zespolenie wokół ukochanej Partii Komunistycznej i Rządu Radzieckiego.

Partia Komunistyczna, Rząd Radziecki, cały naród i dzieci poświęca swe siły rozwiązaniu stojących przed nami historycznych zadań.

Sprawa nasza jest niezwyciężona! Pójdziemy pewnym krokiem naprzód, drogą budowy społeczeństwa komunistycznego w naszym kraju.

(Przewodniczący Rady Ministrów ZSRR G. M. Malenkow kończy przemówienie wśród hucznych oklasków, przegodzących w owacje. Wszyscy wstają.)

Naród radziecki jednomyślnie popiera politykę partii i rządu

MOSKWA. — AGENCJA TASS DONOSI:
W CAŁYM KRAJU RAD, W MIASTACH I WSIACH, LUDZIE PRACY OMAWIAJĄ USTAWĘ O BUDŻECIE PAŃSTWOWYM ZSRR NA 1953 ROK I USTAWĘ O PODATKU ROLNYM, UCHWALONE PRZEZ RADĘ NAJWYŻSZĄ ZSRR, ORAZ PRZEMOWIENIE G. M. MALENKOWA NA KONCOWYM POSIEDZENIU RADY NAJWYŻSZEJ ZSRR.

NAROD RADZIECKI JEDNOMYŚLNIE APROBUJE POLITYKĘ PARTII I RZĄDU. ŚWIADCZĄ O TYM LICZNE DONIESIENIA Z RÓŻNYCH MIAST ZSRR.

Robotnicy, inżynierowie i urzędnicy moskiewskich zakładów „Boriec”, którzy pracowali w niedzielę w związku z terminowymi remontami zbrali się, by podzielić się myślami i wrażeniami na temat uchwał sesji Rady Najwyższej ZSRR. Główny mechanik zakładów — Tomaszek przytoczył ciekawe fakty, świadczące o entuzjazmie i zapale, z jakim pracowali w tym dniu robotnicy. Tak na przykład jedna z brygad dokonała remontu wielkiej karuzelówki w ciągu 8 godzin, podczas gdy dawniej ta sama praca trwała 14 — 16 godzin.

Wielkie sukcesy osiągnęli w okresie V sesji Rady Najwyższej ZSRR górnicy donieccy. W kopalni nr 1 — 2 „Smolanka” górnicy wykonali przedterminowo swe zadanie produkcyjne obliczone na 8 miesięcy.

Zywo omawiano uchwały Rady Najwyższej ZSRR w Mińskiej Fabryce Traktorów.

Elektrotechnik Szatunowski stwierdził: podczas gdy w krajach kapitalistycznych przeznacza się w budżecie największe sumy na tworzenie baz wojskowych, na organizowanie rozmaitych awantur i prowokacji — to w Związku Radzieckim środki budżetowe przeznaczone są na dalsze podniesienie dobrobytu narodu. Entuzjazm pracy objął również wieś kolchozową.

— Ustawa o podatku rolnym — powiedział kolchoźnik Martirosjan (kolchoz im. Miłkojana) — świadczy o tym jak znakomicie partia i rząd znają potrzeby chłopstwa kolchozowego, jak troszczą się one o to, by kolchoźnikom zapewnić jeszcze lepsze, dostatniejsze i kulturalniejsze życie.

Ze wszystkich krańców ZSRR napływają w dalszym ciągu wypowiedzi ludzi radzieckich o uchwałach V sesji Rady Najwyższej ZSRR.

Dzięki dużej opiece i pomocy udzielanej przez Gminny Komitet PZPR w Janowie (pow. częstochowski) w tegorocznej kampanii żniwno-omiotowej, chłopcy okolicznych gromad przedterminowo wywiązują się ze swych obowiązków dostaw wobec państwa.

Pierwsi z gminy Janów (pow. częstochowski) odstawił zboże do magazynów GS ZSCh chłopcy z gromady Plasek. Na zdjęciu: pierwszą z gminy Janów zboże dla państwa przywiezione przez chłopów z gromady Plasek przyjeżdża na punkcie skupu GS przewodniczący GRN z rak sołtysa tej gromady.

Przeciw antyrobotniczemu dekretom rządowym

Strajk we Francji trwa

PARYŻ. — Walka strajkowa, którą robotnicy i urzędnicy państwowych przedsiębiorstw i instytucji podjęli przeciwko rządowym dekretom, godzącym w ich żywotne interesy — jest kontynuowana.

Pracownicy poczty, telefonów i telegrafu strajkują nadal na terenie całego kraju, nie dając się zastraszyć rządowymi groźbami zwolnienia z pracy. W poniedziałek odbył się w Paryżu wielotysięczny wiec pocztowców, na którym przedstawiciele CGT

i innych central związkowych oświadczyli, że strajk pracowników łączności będzie trwał aż do zwycięstwa.

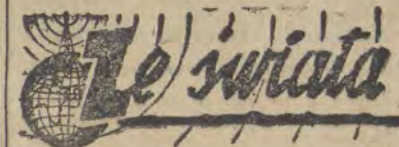
W całej Francji poczta nadal nie jest rozdzielana, mimo że rząd zmobilizował żołnierzy do tej czynności. W Algerze przeszło 75 proc. pocztowców wypowiedziało się za nieograniczonym strajkiem.

Trwa strajk kolejarzy w Dunkercie. Zastrajkowali także celnicy Dunkierki i Tuluzi. W Nantes i St. Nazaire urzędnicy państwowi porzucili pracę.

W obliczu potężnego protestu mas pracujących, rząd Lanielu usiłuje manewrować. Wyrazem tego jest m.in. opóźnienie ogłoszenia antyrobotniczych dekretów, a nawet wprowadzenie pewnych zmian w stosunku do pierwotnego ich brzmienia.

FPK żąda zwołań parlamentu

PARYŻ. — Według doniesień prasy, sekretariat Francuskiej Partii Komunistycznej skierował w niedzielę do sekretariatu Partii Socjalistycznej pismo, w którym komunikuje, że wobec rozmachu ruchu strajkowego, grupa parlamentarna FPK wezwała przewodniczącego Zgromadzenia Narodowego do natychmiastowego zwołania parlamentu.

■ PARYŻ. — Ośrodek badań gospodarczych ogłosił sprawozdanie, z którego wynika, że wielkie francuskie towaryzyswa akcyjne, korzystając z przywilejów podatkowych, przyszuanych im przez reakcyjne ustawodawstwo skarbowe, zgarną w 1953 r. dodatkowo 284 miliardy franków zysków, uszczuplając o tę sumę dochody skarbu państwa.

■ BERLIN. — W Kassel odbyło się zebranie przeszło 450 delegatów z ramienia komitetów bezrobotnych Niemiec z chodnich. Uczestnicy zebrania zaaprobowali program żądań Komunistycznej Partii Niemiec.

Jednym z głównych zadań tego programu jest rozwój przemysłu pokojowego i szerokiej wymiany handlowej ze wszystkimi krajami, co umożliwi zapewnienie pracy wszystkim bezrobotnym.

■ PEKIN. — Agencja Nowych Chin donosi, że Centralny Rząd Ludowy Chińskiej Republiki Ludowej i rząd NRD podpisały 8 sierpnia protokół uzupełniający układ handlowy i płatniczy na rok 1953.

■ SOFIA. — Dzień 8 sierpnia był dla budowniczych i montażystów pierwszy w Bułgarii huty im. Lenina wielkim świętem. Uruchomiono pierwszy piec martenowski. Dnia 8 bm. dokonano pierwszego wytopu. Bułgaria otrzymała stal wyrobu krajowego.

Plaszcz-wyjątek

W oknie wystawowym PDT przy ul. Piotrkowskiej nr 98 widnieje na pis: „Sprzedaż ratulna”. Ucieszyłem się bardzo, gdyż właśnie potrzebny mi jest płaszcz gabardinowy. — Gabardinowy? Tych płaszczy nie sprzedajemy na raty — padła odpowiedź, gdy pragnąłem w ten przyodziewek się zaopatrzyć. — Takie mamy zarządzenie!

Z tą samą odpowiedzią spotkałem się w sklepie MHD nr 148, w sklepie PSS nr 59 i w innych. Lato się kończy, a płaszcz taki jest mi bardzo potrzebny.

Czy nie należałoby zmienić tego zarządzenia?

(—) Józef Rowiński
Stoki 17 — Jasna.

KOLEJNY ODCINEK
POWIEŚCI RYSUNKOWEJ
„DZUNGLA PEONIE”
UKAŻE SIĘ W NASTĘPNYM
NUMERZE NASZEGO PISMA.

Na wycieczkę! • Na festyn! • Na dożynki! Święta spędzamy za miastem

korzystając z pięknej pogody
i wielu ciekawych imprez

ZNOWU mamy piękną pogodę, która aż zaprasza do wycieczek za miasto. A tu trafia się okazja nie lada: dwa dni „wojnego” — 15 i 16 sierpnia. Słowem, doskoła sposobność dla wszystkich: i dla tych, którzy wyjeżdżają dopiero na urlop, i dla tych, którzy już z urlopu powrócili.

Kierowcy samochodowi mogą podnieść swe kwalifikacje na kursach PZM

Ośrodek Szkolenia Motoryzacyjnego w Łodzi przy PZM powiadamia wszystkich posiadaczy zezwoleń na prowadzenie pojazdów mechanicznych kat. III i II, że przystępując do organizowania kursów, które pozwolą kierowcom samochodowym podwyższyć swe kwalifikacje i osiągnąć kat. II i I.

Wyczerpujących informacji udziela i zapisy przyjmuje sekretariat Ośrodka przy ul. Przejazd 15 w godzinach od 9 do 16. Rozpoczęcie kursów nastąpi w najbliższych dniach.

Radosne dni

Radosne dni Festiwalu stały się okazją do wzajemnego zbliżenia młodzieży i umocnienia serdecznych więzów przyjaźni pomiędzy delegatami różnych narodów.

Na zdjęciu: (od lewej) Kazimiera

Część łodzian pomyślała zawczasu o miłym i pożytecznym spędzeniu obydwu dni świątecznych. Pokażna grupa osób pojedzie z wycieczkami zorganizowanymi przez PTTK i „Orbis” — do Gdyni, Gdańska, Elbląga, Krakowa, Zakopanego, Warszawy, Nowej Huty itp. Odpoczywając, będą mogli jednocześnie poznać piękno naszego kraju.

Duże i nęcące możliwości otwiera się również przed tymi, którzy zostają przez dwa dni świąt w mieście. Jeszcze kilka tysięcy łodzian może wziąć udział w atrakcyjnych jednodniowych wycieczkach do pięknych miejscowości w okolicach Łodzi. Samochody wycieczkowe wyruszą do takich miejscowości jak: Nieborów, Spała, Sulejów. Koszt podróży wynosi 22 złote na osobę. Bliższych informacji udziela PTTK, Piotrkowska 70, w godzinach od 8.30 do 19.

Możemy pojechać również do Spaly pociągami w wycieczce zorganizowanej przez „Orbis”. Uczestnicy tej wyprawy będą mieli okazję nie tylko spędzić całą niedzielę nad wodą w pięknej miejscowości, lecz również zabawić się przy orkiestrze, która będzie grała do tańca. Udział

w tej wycieczce można wziąć po uprzednim nabyciu biletu w kasie „Orbis” przy Piotrkowskiej 68. Koszty podróży wynoszą 21 zł. Wyjazd w niedzielę o 6.50 ze stacji Łódź-Chojny.

No i jeszcze jedna, chyba najradosniejsza wiadomość. Otóż w niedzielę, w parku na Zdrowiu, odbędzie się wielki festyn ludowy z rozmaitymi atrakcjami — o bliższych danych dowiemy się wkrótce. Planuje się również zorganizowanie w dniach świąt dożynek w jednym z łódzkich parków.

Jak więc widzimy, nie braknie nam okazji do przyjemnego i pożytecznego spędzenia zbliżających się dwóch dni świąt. Jest w czym wybierać!

Przed nowym sezonem i rokiem szkolnym Od nici — do serdaczka „Centrogal” dobrze zaopatrzy rynek

DWUKOLOROWY szalik z filcu wygłada efektownie, a cena jeszcze bardziej podnosi jego atrakcyjność — raptem 16 złotych, gdy za szalik wspaniałą trzeba by zapłacić sto albo i więcej złotych. Wzrok przyciągają piękne torby gospodarskie, wykonane z filcu i skóry, z zamkiem ekspresowym, gamna różnych kolorów mienia się krawaty z naturalnego i sztucznego Jedwabiu, a prawdziwy zachwyt budzą ślicze nie tęczki ze szwajcarskiej skóry, otwierające się jak walizki, w cenie zaledwie od 320 złotych.

To tylko niektóre artykuły spośród olbrzymiej masy towarowej, która z okazji zbliżającego się sezonu jesiennie-zimowego i nowego roku szkolnego „Centrogal” przygotował i rzuca już partiami na rynek. Jest tu wszystko — od serdaczków i dzieciennych płaszczków do galanterii drobnej, od przeslicznych kubraczków i szalików do flakoników z majoliki do perfum i kryształowych flakonów z rozpylaczami, przedmiotem westchnień naszych kobiet.

— Rzucamy na rynek o wiele więcej towaru niż w latach ubiegłych, w o wiele lepszych gatunkach i większym wyborze — mówią nam w dyrekcji naczelnej „Centrogalu”.

Sklepy w całym kraju otrzymały już znaczne ilości czapek i beretów z filcu w cenie od zł 22, tornistrów i tezek, śniadaniówek z dery i skóry, wstążek granatowych i kolorowych, a dla najmłodszych — serdaczki z rekawami i bez rekawów, które można nabyć już za 25 zł, a także przesyłki filcowe z kapuzkami w cenie od 50 zł.

Serdaczki nadzwyczaj efektywne, tanie i praktyczne, przygotowano również dla matek. Z filcu taki ubiór kosztuje 50 — 60 zł, z tkaniny filcowej 80—90 zł. Inne artykuły z tej bogatej masy towarowej — to jedwabne i dzianierskie szaliki, apaszki, berety i narciarki, chustki na głowę bawełniane i wełniane, no i oczywiście nici.

Problem nici został już niemal całkowicie rozwiązany. W zupełności udało się „Centrogalowi” opanować braki nici białych i czarnych, również i kolorowych będzie w najbliższych dniach pod dostatkim, tak samo zresztą wygląda sytuacja i z bawełniczką do cerowania, jedynie jeszcze są i narazie będą pewne trudności z kordonkiem i muliną.

Zwiększono też wydatnie asortyment guzików, wprowadzono nowe kolory, a poza tym w sklepach można będzie nabyć tak bardzo poszukiwane kolorowe guziki do sweterków tak zwane perełkowe, na brak których narzekały nasze panie.

Wyciągając słuszne wnioski z występujących jeszcze w roku ubiegłym niedociągnięć „Centrogal” przystąpił do przygotowań w br. o wiele wcześniej po uprzedniej dokładnej analizie potrzeb rynku i zasygnalizowania ich na wspólnych konferencjach przemysłowców.

Niemniej są jeszcze zakłady pracy, które utrudniają normalne zaopatrzenie. Ot, chociażby takie ZPW im. Reymonta w Łodzi czy Jeleniogórskie Zakłady Przemysłu Wełnianego. Jedne jak i drugie nie wykonały dostaw włóczki, poza tym włóczka, którą otrzymuje od nich „Centrogal” jest często w złych kolorach itd.

Nie ulega wątpliwości, że nieodzownym warunkiem jeszcze lepszego, pełniejszego zaopatrzenia rynku w galanterię, poza dokładniejszym analizowaniem potrzeb, jest dalsze zacieśnienie współpracy między hurtem, detałem a producentem oraz stałe, rytmiczne wykonywanie planów produkcyjnych i stała walka o większą wydajność i lepszą jakość!

